

Jean-Louis Adorsen

Host marke

adorsen●no

Høstmørke

Jean-Louis Adorsen

Høstmørke

Roman
som skildrer
drap og mishandling
sex og kjærlighet
satire og alvor
med mer

Copyright © Adorsen.no august 2017

Innholdet i denne boka er omfattet av Åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Adorsen.no er enhver eksemplarframstilling og tilgjengeliggjøring kun tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov eller tillatt gjennom avtale med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk. Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

Omslagsdesign: Jean-Louis Adorsen
Satt med Palatino Linotype 10.4/12.5
Cream papir

ISBN 978-82-690927-0-7 (paperback)
ISBN 978-82-690927-1-4 (epub)

www.adorsen.no
Kontakt: post@adorsen.no

Printed by CreateSpace, An Amazon.com Company

*From the beginning on,
newspapers have prospered for one reason:
giving readers the news that they want.*

RUPERT MURDOCH

Noen måneder tidligere

Den nest verste opplevelsen hittil i livet mitt fant sted en varm ettermiddag like før sankthans. Jeg kom sliten hjem fra jobb og hadde akkurat smekket ytterdøra igjen bak meg da pappa plutselig dukket opp i vindfanget, hogg tak i meg og filleristet meg så jeg var sikker på at hodet skulle ramle av.

«Sara!» brølte han, så tett innpå at jeg fikk en sprut av spyttedråper i ansiktet, «ditt fordømte misfoster! Vi vet hva du har gjort!»

Det hatefulle blikket skremte nesten vannet av meg. Han ga meg en knallhard ørefik og slengte meg bortover. Jeg braste rett i veggen innerst i entreen og fikk raden med klesknagger i ryggen. Det gjorde så sinnssykt vondt at jeg hylte.

Han kom etter. Ansiktet hadde en usunn rødfarge og blodårene i pannen så ut som om de når som helst kunne revne. «Jeg finner ikke ord som kan beskrive avskyen jeg føler ved synet av deg!» skrek han og løftet armen for å gi meg enda et slag.

Jeg greide å dukke unna, smatt forbi ham og løp opp trappa til rommet mitt, rev opp døra – og ble stående lamslått i døråpningen. Pc-en min, skjermen og tastaturet lå strødd utover golvet, knust og hakket opp i forvridde småbiter. Til og med den eksterne backupdisken som pleide å ligge i nattbordskuffen, hadde den jævla kødden funnet og slått i filler.

Alt jeg hadde jobbet med de siste månedene, var ødelagt.

«Skulle gjerne brukt øksa på deg også – kappet deg opp og kastet bitene i myra. Du er fullstendig verdiløs! Vi tilgir deg aldri!» ropte han rett bak meg.

Jeg sprang inn på rommet og låste døra, livredd for at

han skulle gjøre alvor av det. Men pappa trampet bare ned trappa igjen og ville ikke snakke til meg på flere uker.

Det var mer eller mindre slik Sara ordla seg da hun en regntung kveld i midten av oktober uoppfordret begynte å fortelle om sitt tidligere liv, mens jeg satt med armen rundt henne i baksetet på bilen som brakte oss hjem fra sykehuset. En god del av det hun fortalte i løpet av den drøyt to timer lange kjøreturen, var ytterst nedslående. Samtidig var det både gledelig og oppmuntrende at hun endelig hadde fått såpass tillit til meg at hun ville betro meg disse tingene.

I det disige motlyset var det bare så vidt jeg fikk øye på jenta som stod i veikanten et stykke lenger framme. Det var en ukes tid før høstjevndøgn og jeg skulle over Dovre på min vei sørover fra Trondheim. Normalt tok jeg aldri med haikere og hadde ikke i tankene å gjøre det denne gangen heller. Men det var noe så ensomt over den uanselige skikkelsen i det enorme landskapet at det rørte meg. Noe med den apatiske måten hun rakte fram hånda på idet jeg kom nærmere. Som om hun allerede hadde gjort det minst fem hundre ganger denne dagen, og nå nærmest i ren trass og helt uten forhåpninger hevet armen enda en gang.

Eller kanskje det rett og slett var fordi jeg selv var enda mer ensom og selskapsyk enn vanlig etter ti dager på farten.

Jeg bestemte meg i siste øyeblikk, tråkket brutalt inn bremsen og fikk stanset bilen noen få meter forbi henne. I speilet så jeg hvordan hun plukket opp bagasjen sin og kom småløpende, som om hun var redd jeg skulle ombestemme meg. Jeg strakte meg over, åpnet begge høyredørene og merket i det samme hvor isnende vinden var tross solskinnet.

Jenta sendte meg et takknemlig blick, lempet den digre og åpenbart blytunge bagen i baksetet og krabbet deretter inn foran. Bilen ble fylt av en behagelig og diskre ange som minnet om liljekonvall.

«Takk for at du stanset.» Stemmen hadde så nøytralt tonefall og uttale at det var umulig å gjette hvor hun var fra.

«Hyggelig med selskap.» Jeg ga henne et skyndsomt smil og satte bilen i bevegelse mens hun festet sikkerhetsbeltet, dro glidelåsen i boblejakka halvveis ned med en

spjærende lyd og satte seg bedre til rette. Jeg kastet et kjøpt blikk på henne. Et glatt ansikt som ennå bar spor av barndommens bollekinn, øyne grå som regnvåt basalt og langt, tykt og krøllete hår med tilnærmet naturlig rødfarge, kun ispedd et svakt skimmer av bronse der det bølget som et elvestryk nedover jakkas lyseblå og glatte boblestoff.

«Skal du langt?»

«Oslo.»

«Dit skal jeg også. Men jeg har en jobb å gjøre først, nede ved Kongsvoll. Så det blir ikke så lange stykket du får sitte på. Et par-tre mil, tenker jeg.»

Hun trakk på skuldrene, som om det egentlig var likegyldig om hun fikk sitte på to eller ti mil. Kanskje var det noe hun hadde regnet med, dette at hun snart kom til å stå i veikanten igjen, mens bil etter bil dundret forbi henne og den utstrakte armen hennes. Inntil en ny, velvillig sjel før eller helst senere stanset og ga henne skyss enda et lite stykke. Ansiktet hadde et uttrykk av resignert motløshet.

Jeg fortalte at jeg het Thomas Vestmark. Hun svarte at hun het Sara. Etternavnet nevnte hun ikke. Jeg likte Sara, det er hebraisk og betyr prinsesse. Jeg hadde aldri personlig kjent noen som het det og hadde følgelig ingen negative assosiasjoner forbundet med navnet. Ingen positive heller, for den saks skyld.

«Pent navn», sa jeg. Sara mumlet at navnet var 'dritkjipt' og at hun ville valgt noe ganske annet om hun selv hadde fått bestemme.

Jeg antok at hun var omkring atten år gammel, muligens ett år eldre eller yngre. Det siste virket minst sannsynlig. Det samme kunne det være. Om kort tid skulle vi skulle lag. I det minste trodde jeg det der og da.

«Jeg holder på å skrive en reportasje om moskus og turisme», sa jeg for å holde samtalen i gang. «På Kongsvoll skal jeg møte et par lokalkjente folk som skal løse meg innover vidda og hjelpe meg å finne dyra, så jeg får tatt noen bilder.»

Hun vendte seg halvveis mot meg. «Moskus ...?» Stem-

men røpet et ørlite snev av interesse som oppmuntret meg til å fortsette.

«Har du aldri sett noen?»

«Nei.»

«Ikke i dyreparker engang?»

«Har ikke vært i noen dyrepark.»

Hun la hodet mot nakkestøtten, myste mot sola som nå stod rett i sør.

«Jeg har ikke vært så mange steder.»

Hun sa det lavt, ut i lufta, som om det akkurat da gikk opp for henne at hun var lenger hjemmefra enn hun noen-sinne hadde vært før, og fremdeles hadde langt igjen før hun var framme.

«Hvorfor skriver du om moskus?» spurte hun etter at det har vært stille mellom oss noen minutter. «Er du forfatter, eller ...»

«Journalist – i Oslo-avisa *Søkelyset*.»

«Å ja.»

Jeg kunne ha fortalt henne at jeg i en fjern fortid faktisk hadde vært forfatter og gitt ut et par middelmådige bøker som knapt noen hadde hørt om, men lot være. I stedet spurte jeg: «Er det høstferie på skolen nå?»

«Ikke før om et par uker, tror jeg, men jeg går ikke på skolen.»

«Det var jeg sikker på at du gjorde.»

«Hadde et snaut år igjen på videregående, men orket ikke mer.»

«Var det ikke jævlig dumt å slutte hvis du hadde så kort tid igjen?»

«Jeg orket ikke mer, sier jeg jo.»

«Nei, da så. Men foreldrene dine ... de ble nok bra gjerne da du ikke – orket mer?»

«Det driter vel du i?»

«Det har du utvilsomt rett i», svarte jeg avvæpnende.

— — —

Heldigvis lot han være å spørre og grave om hvorfor jeg ikke orket å gå på skolen mer. Skulle jeg noen gang snakke med noen om det, skulle det ikke være med en

totalt fremmed, gråhåret gamlis. Ikke engang psykologen min har fått vite stort om den saken. Lite jeg får hetta av alle som maser og bryr seg. Jeg vet jeg har problemer, men dem vil jeg for søren fikse på min egen måte.

Kort etter var vi framme ved avkjørselen til Kongsvoll stasjon. Jeg stanset bilen, Sara krabbet ut og løftet med møye bagen sin ut av baksetet. Hun takket for skyssen, smelte igjen bildørene og ble stående og se etter bilen noen sekunder mens jeg kjørte mot den smale brua over Driva. Jeg så i speilet at hun stilte seg opp ved E 6 og rakte ut armen idet en diger stasjonsvogn fór forbi uten engang å sakke farten. Jeg så for meg at håret stod som en sky rundt hodet hennes hver gang en bil passerte, og knapt rakk å falle på plass før dragsuget fra neste bil virvlet det opp igjen.

Jeg krysset den grønne elva og kjørte inn på en liten parkeringsplass ikke langt fra stasjonen. Den gamle bygningen var fargerik med sine svartbeisede vegger, gulhvite vinduer med lyseblå vinduslemmer og noe rødt listverk rundt dørene. Jeg innbilte meg at bygningen en gang i tida hadde vært mørk rød, som en gammel låve, men kunne jo huske feil.

Ennå ti minutter til mine følgesvenner hadde avtalt å møte meg. Jeg så hverken dem eller andre folk i nærheten. Egentlig var det minst en måned etter sesongen for moskussafari. Men sjefen min mente det ville bli bedre bilder med lav sol som ga tekstur i landskapet, og ikke minst flotte høstfarger. Dessuten var dette tidløst stoff som tålte å vente til forsommeren med å bli publisert.

Jeg plukket speilrefleksen ut av fotobagen, kontrollerte rutinemessig at batteriene var oppladet og at minnebrikken hadde en overflod av ledig plass. Så krabbet jeg ut av bilen, åpnet lokket til bagasjerommet og fant en olivengrønn anorakk og fjellstøvler som jeg tok på meg.

Mens jeg holdt på med dette, la jeg merke til en bevegelse et stykke borte. Boblejakka lyste himmelblått i solskinnet.

«Fikk du ikke haik?» ropte jeg da hun var kommet litt nærmere og enda jeg visste svaret lenge før jeg spurte.

«Er det greit for deg at jeg blir med og ser på moskusen?»

«Helt greit – hvis du mener du er kledd for en slik tur.»

Mens hun satt i bilen hadde den digre boblejakka dominert inntrykket av henne i den grad at jeg ikke hadde lagt særlig merke til hva hun ellers hadde på seg. Det var annerledes nå, blant forblåst dvergbjørk og lyng. Jeg så skeptisk på skjørtekanten som så vidt stakk fram under boblestoffet – et skotskrutet skjørt som stanset minst tretti centimeter over knærne. Heldigvis hadde hun ikke nylonstrømper under, men langt tykkere saker, noe grått og grovt og ukledelig, muligens hjemmestrikket, og forhåpentlig varmt nok i den sure blåsten.

«Jeg har boots i hvert fall.» Hun rakte fram det ene beinet og viste meg, som om hun trodde jeg var svaksynt.

«Ålreit. Hit med bagen din, da.»

Min kompakte Hyundai i30 hadde ikke all verden til bagasjerom, men jeg greide med litt lirking få klemt bagen inn ved siden av min egen omfangsrrike koffert, sprekkeferdig av ti dagers skittentøy. Jeg hengte kamera-veska over skulderen, tok futteralet med kamerastativet i hånda og låste bilen. Vi så på hverandre.

«Nå er du sikret skyss helt fram til Oslo.» Jeg smilte til henne.

«Det tenkte jeg ikke på.» Hun hørtes så troverdig ut at det muligens var sant.

Landskap med moskus

De lokalkjente fjellfolkene dukket opp fra ingensteds og hilste like hjertelig på oss som var vi gamle venner eller fjerne slektninger de ikke hadde sett på årevis og oppriktig hadde gledet seg til å treffe igjen. Guidene var like som far og sønn og var det sikkert også, med ansikter like værbitte som døde trestammer i uberørt skog. Begge hadde anorakker i kamuflasjefarger. Den yngste bar på en omfangsrik ryggsekk som senere viste seg å inneholde kaffe og ferdigsmurte brødskiver i overflod. Nå førte de oss forbi de overgrodde restene etter den botaniske fjellhagen som Thekla Susanne Ragnhild Resvoll i 1924 hadde anlagt like ved jernbaneskinnene et steinkast fra stasjonen, men som mangfoldige år senere og av for meg ukjente årsaker var blitt flyttet til knausene bak Kongsvold Fjeldstue.

Den eldste fortalte at det av og til hendte at en moskus forvillet seg ned fra høyfjellet og havnet på skinnegangen, hvor den ruslet i den ene eller andre retningen.

Hvis dette hendte når det kom et tog, og togføreren var såpass observant at han oppdaget at den gråbrune, steinblokkliknende skyggen langt der framme var i bevegelse og faktisk befant seg på skinnene, greide han som regel å få stanset toget i tide, med hvinende bremsesom hørt lik uhyggelige varskrik langt oppover i Drivdalen.

Da kunne moskusen lunte bort til det dirrende toget, kikke mistroisk på det med de små øynene sine og snuse inn dunsten av varmt metall. Deretter ville den kanskje stange litt i lokomotivet, som om den ville tvinge det til å rygge til Trondheim eller Dombås eller hvor det nå kom fra.

Før eller senere ville dyret flytte på seg, en halv meter eller så, vekk fra sporet, slik at toget langsomt kunne sette seg i bevegelse, med vinduene fulle av passasjerer

som i håp om å få et glimt av fortidslevningen stod med mobilkameraene i beredskap.

Vi fulgte stien oppover gjennom tett bjørkeskog i praktfulle farger og kunne snart se dalen langt der nede, med bilen min som en vinrød flekk et lite stykke fra den mørke stasjonsbygningen. Etter hvert som stien ble brattere, ble avstanden mellom meg og de to fjellmennene gradvis større. Et stykke bak meg strevet den unge jenta seg oppover. Sara holdt seg konstant noen meter bak og virket ikke spesielt motivert for småprat under klatringen.

Så var vi over tregrensen. Etter en siste slitsom kneik videt det hele seg ut, ble flatere og mer oversiktlig, lyng og einer lyste i solskinnet. Langt borte så vi guidene våre, stående ved en varde. Etter hvert nådde Sara og jeg fram til dem. De hadde tent seg en røyk mens de ventet på oss etternølerne og stod og pratet på sin behagelige, syngende dialekt hvor trykket falt på helt andre stavelser enn jeg var vant til fra hovedstaden.

«Langt igjen?» spurte Sara og feide noen svette lokker vekk fra pannen.

Den eldste pekte bortover. For et uvant øye kunne det virke som om det ennå var flere mil å gå, selv om det neppe var stort mer enn et kvarters gange. Her oppe ødelegges all følelse av avstand og perspektiv. Jeg hadde vært til fjells før og visste dette, visste at vi var over det verste nå. Jeg fortalte det til henne, forklarte hvordan det hele hang sammen og så det oppgitte i blikket hennes løse seg opp som takedis når sola bryter gjennom. Hun smilte og var plutselig pen. Jeg smilte spontant tilbake.

Vi bevilget oss en liten hvil før den siste etappen. Det var ganske flatt nå, med utsikt mot Snøhetta som skinte rett i vest. Til venstre for oss var det et dalsøkk hvor Kaldvella rant nedover mot Driva. Mens vi gikk, pekte kjentfolkene på de nærmeste toppene og sa navnene deres. Vesle Nustuguhøi, Veslkollen, Kaldvellkinn.

Midt utpå dette plataet mellom høye topper var det en myr vi greide å forsere uten å miste fotfestet, uten å synke til knes i iskaldt fjellvann. Svære steinblokker rundt

oss, mose, lyng og vier under føttene. *Webera albicans*, *Cassiope hypnoides*, *Salix herbacea*. Hva het nå dvergbjørk igjen? *Bétula nána*. I ungdomsårene var jeg interessert i naturfag, astronomi, egentlig alt mulig. Enorme mengder lærdom jeg kun unntaksvis hadde fått nytte av i mitt voksne liv, befant seg et sted der inne blant nevroner og synapser og manifesterte seg når jeg minst ventet det, og slett ikke alltid når jeg trengte det. Jeg leste en gang at amerikanske forskere hadde utviklet en datamaskin hvor en viktig bestanddel var nevroner fra iglehjerner. Den var både raskere og mer intelligent enn tradisjonelle, silisiumbaserte datamaskiner. Det var interessant å tenke på at man allerede i middelalderen hadde ment at igler var nyttige skapninger.

Vi stanset. Guidene dro fram hver sin kikkert og gransket terrenget omhyggelig. Foran oss var det en slak skråning ned mot Kaldvella, med Kaldvellsjøen på høyre hånd, nordøstover. Steinene i ura bortenfor elva kastet skarpe skygger. Vi gikk videre, ned til elva, fant steiner å gå på, kom over på den andre siden. Spor etter moskus i fuktig grus, moskumøkk, stram lukt av dyr. Vi beveget oss langsommere nå. Ikke fordi vi var slitne, men for ikke å komme uforvarende på dyra.

Med ett så vi dem. Rundt tjue gråbrune, klumpete skapninger et stykke oppe i fjellsida, på betryggende avstand.

Jeg plukket kamerastativet ut av Futteralet, foldet det ut og forlenget teleskopbeina. Så fant jeg fram den største telen, klikket den på plass i bajonettfatningen og festet kameraet til stativet. I søkeren så jeg tydelig alle detaljene, de solide pannebraskene, de spisse horna, de korte, lysere beina som knapt syntes under det lange ragget. De beitet, stod og tygget uforstyrret, rørte seg knapt. Om de overhodet visste at vi var der, brydde de seg fint lite om det. Mange tror moskus er i slekt med kuer, men i virkeligheten er de en slags sauer. Moskus er ålreite dyr, i det minste når de er minst to hundre meter unna.

Jeg tok et utall bilder av dem og fikk deretter fjellfolkene til å stille seg opp, med og uten kikkert foran øynene, foto-

graferte dem i forskjellige stillinger og med forskjellige objektiver. Så vendte jeg meg mot Sara som stod der iført den skinnende boblejakka med blåfargen som virket så fullstendig malplassert her blant alt det høstfargede. Jeg rettet kameraet mot henne, syntes at hun også fortjente å komme med i reportasjen. Hun ble brått oppmerksom på hva jeg holdt på med og snudde seg så raskt bort at det eneste jeg så i søkeren idet jeg trykket på utløseren, var det bronseaktige fossefallet nedover hele ryggen hennes.

«Drit i å ta bilder av meg!»

Jeg ristet oppgitt på hodet. «Herregud, Sara, du er enda mer sky enn de dyra der oppe, du!»

De to mennene lo hjertelig. Den yngste tok av seg ryggsekken og plukket fram termos og matpakker, inviterte oss på lunsj ved bredden av Kaldvella.

Telefon fra jobben

Det varme, skrå ettermiddagslyset fikk fram detaljene i landskapet, modellerte hvert strå, hver forvridd dvergbjørk, hver mosegrodde stein. Jeg hadde kjørt over Dovre ørten ganger før; likevel var det noe ved fjellet som gjorde at hver eneste tur ble en opplevelse ulik de foregående. Noen ganger lå tåken tett over hele fjellmassivet, andre ganger pisket snøfokket mot frontruta så jeg knapt så veien. Og av og til hadde våren knapt kommet her oppe mens det var full sommer et par timers kjøring lenger sør.

På sitt beste var det sånn som denne septemberdagen, med intens høstsol over en vegetasjon som spraket av farger. Jeg elsket det, elsket å kjøre gjennom dette fjell-landskapet og se hvordan det stadig forandret seg, ble mer og mer karrig etter hvert som veien langsomt, langsomt steg til drøye ett tusen meter over havet og deretter like langsomt, langsomt sank igjen når man hadde passert det høyeste punktet like ved Hjerkin, som visstnok blir uttalt 'Sjerkjinn' av de få som er gamle nok til å ha greie på slikt, noen få kilometer fra det nedlagte skytefeltet hvorfra man tidligere kunne høre skremmende drønn når man passerte. Her hadde mangt og meget detonert i årenes løp, så vel fosforgranater som nederlandske klasebomber. Nå hadde skytefeltet vært nedlagt i et tiår. Før eller senere ville villreinen få lov til å flytte hjem, hvis man noen gang ble ferdig med å fjerne all den giftige dritten.

Som regel var jeg alene på mine reportasjereiser, en sjelden gang i følge med en kollega. Denne gangen hadde jeg en mutt ungjente i passasjeretsetet. Allerede etter fem minutters kjøring hadde samtalen gått i stå. Den avvisende, halvt bortvendte måten hun satt på, kunne bety at hun var utslitt eller ikke var i humør til å si noe ut over det lille som måtte til for ikke å virke direkte uhøflig. Eller at hun

var like introvert som jeg selv var, men i voksen alder etter beste evne forsøkte å skjule.

Hun la seteryggen bakover og tok på seg noen enorme solbriller hvor glasset skimret i fargetoner som minnet om bakkroppen på en spyflue. Så dro hun et par hvite ørepropper opp av lomma, stakk dem inn i ørene og skrudde på medbrakt musikk fra en elektronisk innretning et eller annet sted i den omfangsrike jakka. For meg ble lydopplevelsen redusert til en monoton summing i høyeste diskant.

Jeg slo på bilradioen og fant noe musikk jeg også. Ikke demonstrativt, snarere et forsøk på å overdøve den fordømte summingen som var så utrolig irriterende i lengden. Kort etter forsvant musikken og det ble nyheter.

Det var tjue år siden Oslo-avtalen ble inngått. Tanken bak avtalen var at Israel gradvis skulle levere tilbake de palestinske områdene de hadde okkupert siden 1967. Men fortsatt var palestinerne okkupert og undertrykt, og en fredelig løsning for Midtøsten syntes å være helt i det blå. Kaffebålet til et jaktlag som ikke respekterte forbudet mot åpen ild, var trolig årsaken til den store lynnbrannen i Trysil i Hedmark torsdag. Utenriksdepartementet hadde kartlagt hvordan utenlandske medier hadde skrevet om det nylig avholdte stortingsvalget. Gjennomgangen viste at pressen i tolv av nitten land assosierte Fremskrittspartiet med Utøya-terroristen. Høyst forståelig, også med tanke på at partiet i sin tid ble startet med økonomisk støtte fra den daværende apartheidstaten Sør-Afrika.

Etter en håndfull infantile reklameinnslag ble det igjen musikk. Vi kjørte langs den solglitrende Vålåsjøen, passerte kort etter Fokstumyra, kom nedenfor tregrensen og ble omgitt av løvskog. Etter noen krappe svinger var vi nede i Dombås, med Frichs kafeteria på venstre hånd, hvor jeg ofte pleide å stanse og spise pepperbiff når jeg var i distriktet. Nå kjørte jeg bare forbi, hadde ikke hjerte til å forstyrre ungjenta som etter den jevne pusten å dømme hadde sovnet bak de ugjennomtregelige solbrillene sine. På parkeringsplassen foran kafeteriaen stod den digre

statuen av et troll og gliste etter oss idet vi kjørte ut av Dombås og nedover i dalen.

Ved Otta ringte mobiltelefonen. Ikke uventet var det noen fra avisen – men til min store skuffelse ikke Eva, min nærmeste kollega, mest dyrebare venninne og største lyspunkt i tilværelsen. I stedet var det Tor Bergsheim, reportasjesjefen for papirutgaven, som spurte om jeg hadde mulighet til å gjøre en liten forandring i reiseruta for å dekke en uventet begivenhet, siden jeg nå engang var på disse kanter. Jeg skulle selvsagt få både overtidsbetalt, diett penger og fridagstillegg for bryderiet. Tonefallet mer enn antydte at det ikke ville være synderlig populært hvis jeg avsto et så sjenerøst tilbud.

«Lillehammer?» gjentok jeg. «Van Zandt i morra tidlig?»

Jeg skjønnte godt at det ville vært aldeles ypperlig om jeg kunne overnatte i Lillehammer og ta den ekstra lille jobben der neste formiddag istedenfor å reise rett hjem og tvinge en annen stakkar til å dra til Lillehammer i grålysningen en lørdagsmorgen.

«OK, greit det!» Jeg avsluttet samtalen før Tor rakk å begynne på den vanlige harangen sin om at jeg som fri og frank ungar neppe var avhengig av å komme hjem til en bestemt tid. Jeg hadde hørt det såpass ofte at jeg ikke lenger gadd forsøke å forklare at man faktisk kan sette pris på å være hjemme selv om man bor alene.

Det var én bra ting med dette. Jeg hadde fått mye bedre tid, skulle kun kjøre hundre og tjue kilometer til i dag og ikke tre ganger så langt. Kunne til en avveksling slappe av bak rattet og kjøre sivilisert nedover Gudbrandsdalen, holde fartsgrensen også andre steder enn rett før fotoboksene, nyte synet av et fargerikt landskap badet i kveldssol. Jeg husket ikke når jeg sist hadde kunnet unne meg slik luksus. Det var bestandig en avtale som skulle nås, en deadline som måtte holdes, noe presserende som nådeløst pisket meg framover langs veiene.

Men det bekymret meg litt at min sovende passasjer nok hadde forventninger om å våkne opp i Oslo og ikke

Lillehammer. Jeg sa til meg selv at hadde det ikke vært for meg, hadde hun trolig fortsatt stått i Dovremassivet et sted, med det oppgitte blikket sitt og armen utstrakt. Sara kunne neppe ha stort å klage på når hun hadde fått sitte på med meg flere hundre kilometer. Like fullt plaget det meg at hun skulle haike videre etter at det var blitt mørkt. Jeg likte det ikke i det hele tatt.

Hyrdestund

Etter å ha spist en seks retters middag på Statholdergaarden satte vi oss i den hvite Tesla-en til Jens Magnus og kjørte ut av Oslo. Avtalen var at vi den andre fredagen hver måned skulle tilbringe natta sammen. Det sjenerøse antallet store sedler jeg pleide å få for bryderiet, tilsvarte omtrent en kvart netto månedslønn på kontoret hvor jeg jobbet. Men mangemillionæren og stortingsmannen Jens Magnus Sivertsen hadde råd til det. Av og til overnattet vi på et fasjonabelt, utenbys hotell. Som regel dro vi til Jens Magnus' svært store og luksuriøse hytte som lå meget usjenert til, med tett skog på alle kanter så man så vidt kunne skimte en og annen, langt mer beskjeden nabohytte mellom trærne.

Etter en evighet på en svingete og humpete fylkesvei gjennom skogen, hvor Jens Magnus som vanlig kjørte atskillig fortere enn jeg satte pris på, svingte vi inn på den åpne plassen foran hytta. Et stykke unna lyste det matt i vinduene til en av nabohyttene, ellers var det stupmørkt. Et regnvær beveget seg nordover og skulle ifølge værvarselet øke til et skikkelig skybrudd i løpet av kvelden og natta. Foreløpig bare småregnet det.

Vi gikk ut av bilen og skyndte oss mot inngangsdøra. Utelampen over døra tentes automatisk. Jens Magnus tastet inn koden på dørlåsen, åpnet døra og slapp meg inn foran seg.

En halvtime og noen drinker senere befant vi oss nakne i den brede senga i det største soverommet, slik vi pleide, med gardinene trukket godt for og alt lys slukket bortsett fra en stemningslampe over senga som ga fra seg et svakt, dyprødt lys. Regnet hadde tiltatt og trommet nå mot taket. Jeg syntes det var en beroligende lyd. Siden Jens Magnus var minst tjue år eldre enn meg, høflig sagt var

en smule overvektig og ikke utmerket seg med spesielt god kondis, var det som vanlig jeg som befant meg øverst. Jeg satt over skrevs på ham og duvet rytmisk opp og ned og kjente hvordan pikken hans gled ut og inn. Jeg hadde sjelden særlig utbytte av denne aktiviteten ut over det rent økonomiske, men måtte selvsagt gjøre mitt beste for at de bemidlede kundene mine skulle bli fornøyd og fortsette å betale for mine tjenester.

Snart vred Jens Magnus seg under meg og mumlet «kjære Celine, du er så deilig, Celine» mellom stønnene av vellyst. Jeg skjønte at det nærmet seg klimaks og gynget stadig kraftigere, slik jeg visste han likte det.

Han stønnet mer og mer høylytt – og så skrek han, et skingrende hyl, langt kraftigere enn jeg noen gang før hadde hørt ham skrike. Samtidig rykket det så voldsomt i kroppen hans at jeg ble slengt bakover. Jeg rakk så vidt å tenke at en så kraftig orgasme var det da ikke mulig å få, så landet jeg på golvet ved fotenden av senga og slo bakhodet i parketten. Det var så intenst smertefullt at jeg senere ikke visste hvor lenge jeg var blitt liggende halvt i svime.

Til slutt stablet jeg meg på beina. I det røde mørket skimtet jeg kroppen hans liggende på senga, fullstendig ubevegelig. Det var noe merkelig med magen hans.

Jeg famlet meg fram til døra og fant bryteren, slo på taklampen og skrek rett ut da jeg så at det var et slags metallspyd med mothaker i den spisse enden, lik en harpun, som stakk opp av den istykkerrevne magen. Under ham var lakenet gjennomtrukket av blod, urin og mageinnhold.

Jeg snudde meg bort, krøket meg forover og kastet voldsomt opp så halvt fordøyde rester av gourmetmiddagen sprutet utover hele golvet.

Hvit støy

Det nymalte, kritthvite våningshuset stod i voldsom kontrast til den skyggefulle fjellsida i bakgrunnen, hvor morgensola ikke hadde sluppet til ennå. På jordet foran huset beitet en flokk sauer. De beveget seg sakte på det snautygde underlaget, i skrått motlys som ga den tette pelsen et skinnende omriss. Inne i huset var alt fredelig. Ingen hadde merket ennå at det var unaturlig stille i et av rommene. Ganske snart ville de oppdage det. Mamma eller pappa ville gå bort til trappa og rope navnet mitt, be meg våkne. Siden ingen svarte, ville ropet bli gjentatt flere ganger, stadig mer irritert. Så ville den som hadde ropt, ane uråd og brått skynde seg opp og finne det tomme rommet og lappen på senga med noen få avskjedsord.

Slik så jeg for meg at det kunne ha vært da mamma og pappa oppdaget at jeg hadde reist min vei. Jeg forestilte meg at de skyndte seg ut, ropte på meg, stadig mer fortvilet, som om de fremdeles var glad i meg og til og med hadde tilgitt meg, før pappa løp til bilen og kjørte rundt på de smale veiene i bygda og lette, som da Nora forsvant. Mest sannsynlig ga de fullstendig beng i at jeg var borte, var glad til.

Uansett var det altfor sent. Lenge før både sola og foreldrene mine var stått opp, hadde jeg sneket meg ut av huset og småløpt ned til bussholdeplassen, slepene på den sinnssykt tunge bagen som inneholdt alt i verden jeg betraktet som mitt.

Jeg nådde fram akkurat i tide, aldeles utmattet. Sammen med en håndfull søvnige dagpendlere tok jeg morgens første buss ut av bygda.

Etter et par mil gikk jeg av bussen og stilte meg opp langs E 6. Jeg hadde seriøst aldri trodd det skulle være så få som plukket opp kvinnelige haikere. De fleste raste

forbi som om jeg var usynlig. Men nå håpet jeg lykken hadde snudd.

Tausheten til sjåføren som kalte seg Thomas og den hvite støyen av vindsus og bildekk mot asfalt gjorde at jeg snart duppet av igjen.